

JOURNAL OF EMERGING TECHNOLOGIES AND INNOVATIVE RESEARCH (JETIR)

An International Scholarly Open Access, Peer-reviewed, Refereed Journal

இரண்டு படியில் கோரன் கதாபாத்திரம் : அடிமைமுறையும் அரசியல் நுழைவும் – வர்க்கப் பார்வை

நெறியாளர்

முனைவர் த.பாலமுருகன்
உதவிப்பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை

ஸ்ரீராமகிருண மின் வித்யாலய
கலை அறிவியல் கல்லூரி
கோயம்புத்தூர்.

ஆய்வாளர்

க.அஸ்வின்
தமிழ்த்துறை

ஸ்ரீராமகிருண மின் வித்யாலய
கலை அறிவியல் கல்லூரி
கோயம்புத்தூர்.

ஆய்வுச் சுருக்கம்

இந்தியாவில் வர்க்கப்பார்வையை விட சாதியப் பார்வை அழுத்தமாக இருக்கிறது என்பதை சமூக ஆய்வுகள் புலப்படுத்துகின்றன. இலக்கியத்தைப் பொருத்தவரை புதினம் வழியாக இப்பார்வை மேலும் துலக்கமடைகிறது. தகழி சிவசங்கரப் பிள்ளையின் 'இரண்டுபடி' புதினம் மேற்கண்ட பார்வையை புனைவின் வழியாக வெளிப்படுத்துகிறது. இப்புதினத்தில் கோரன் என்னும் முதன்மைப் பாத்திரம் வழியாக அவனது அடிமை நிலை அதிலிருந்து தன்னைப் பாதுகாக்க தேவைப்படும் அரசியல் நுழைவு, தன்மூலமாக அவன் கற்றுக்கொள்ளும் வர்க்கப்பார்வை இவ் ஆய்வுக்கட்டுரையில் பேசப்படுகின்றது.

கலைச்சொற்கள்

வர்க்கப்பார்வை, ஒடுக்கப்பட்டவர்கள், மதிப்பு, கம்யூனிசம், தலித்துகள், அறுவடை, வரதட்சிணை, திருமணம், பண்ணையார்.

முன்னுரை

தகழி சிவசங்கரப்பிள்ளையின் இரண்டாங்கழி என்னும் மலையாள புதினம் தமிழில் இரண்டு படி என மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. இப்புதினம் **வர்க்கப்பார்வை** என்பதை முதலிலும், **சாதியம்** என்பதை இரண்டாவதாகவும் கொண்டு, **ஒடுக்கப்பட்டவர்கள்** மற்றும் **தலித்துகள்** பண்ணையார்களால் எந்த அளவுக்கு அடக்கப்படுகிறார்கள் என்பதை விவரிக்கிறது. கடுமையான உழைப்புக்குப் பின்பும் ஒருவேளை உணவுக்காகப் பண்ணையார்களைச் சார்ந்திருக்க வேண்டிய நிலையில், தங்களுடைய **உழைப்பு** எங்கே போகிறது, அதன் **மதிப்பு** என்ன, ஏன் உழைப்புக்கேற்ற ஊதியம் இல்லை, தங்கள் சாதி காலகாலமாக இவர்களிடம் அடிமையாக இருப்பதுதானா என்ற கேள்விகளை உருவாக்கிக் கொள்கிறது. அப்போது உருவாகிவந்த **கம்யூனிச** இயக்கத்தைத் தங்களுக்கான பற்றுக்கோலாகப் பிடித்துக் கொள்கிறது. அடிமைகள் தங்களது விடுதலை கம்யூனிச **அரசியல்** மூலமாகக் கிடைக்கும் என நுழைகிறது. அதற்கான அவமானங்களை, தண்டனைகளை ஏற்றுக் கொள்கிறது. இதனை விளக்கும் பாத்திரமாக கோரன் பாத்திரம் அமைகிறது.

கோரன்

அடிமை மற்றும் கொத்தடிமை என்னும் பின்புலத்தைக் கொண்டவன்தான் கோரன். அதே சமயம் அவன் தீண்டத்தகாதவனும் ஆவான். “எஜமானர், அடிமைகளுக்கு வேலை தேடிக்கொடுத்து, உணவும் கொடுக்கிறார். ஆனால் தீண்டத்தகாதவரோ தானே வேலை தேடிக்கொள்ள வேண்டும்”¹ அதேபோல் அடிமைத்தனம் சட்டபூர்வமானது. தீண்டாமை அடிமைமுறை ஆகிய இரண்டில் சந்தேகமில்லாமல் தீண்டாமைதான் மோசமானது. அடிமைமுறை, தீண்டாமை ஆகிய இரண்டுமே சுதந்திரமான அமைப்புகள் அல்ல.”¹ என்னும் இரண்டுக்குமான இடத்திலிருந்து நாம் கோரனை புரிந்து கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது.

வெளுத்தையின் மகன் கோரன், வெளுத்தையைப் போலவே அந்த கிராமத்தில் அவன் தந்தை பணிசெய்யும் பண்ணையில் பணிபுரிபவன். அவனுக்குத் திருமணம் ஏற்பாடாகும் போது அவன் வேறுபண்ணையாரிடம் கொத்தடிமையாக மாறுகிறான். கொத்தடிமையாக மாறுவதில் கொஞ்சம் முன் பணம் கிடைப்பதே அதற்குக் காரணம்.

கோரனும் அவன் மனைவியும் மிகக் கடுமையாக உழைத்தாலும் உழைப்பிற்கேற்ற உரிமையும் கூலியும் கிடைக்கவில்லை. அவன் உழைப்பாளிகள் குறித்தும் அவர்களின் உரிமை குறித்தும் சிந்திக்கவும் அதனைப் பலரோடுப் பேசி புரியவைக்கவும் ஆனான். இந்த நிலையில் கம்யூனிஸ்டு இயக்கத் தொடர்பில் சேர்ந்து விழிப்புணர்ச்சிப் பெறுகிறான். இதனால் உழைப்பு என்பதுதான் மூலதனம் என்பதையும், உழைப்பு எவ்வாறு சுரண்டப்படுகிறது, தாங்கள் எப்போதுமே வறுமை நிலையிலும் பண்ணையார்களைச் சார்ந்தும் இருப்பதற்கான காரணங்களை அறிகிறான். அதைப் பலரிடம் பேசவும் அவர்கள் விழிப்புணர்வு அடையவும் காரணமாகிறான். இதைப் பண்ணையார்கள் விரும்பவில்லை. கம்யூனிஸ்டு கட்சியையும் அவர்களுக்குப் பிடிக்கவில்லை. கோரனால் பண்ணையார்களின் அதிகார வேட்டையில் இருந்தும் தப்பிக்க முடியவில்லை. எனவே ஆட்சி அதிகாரம் , பண்ணையார்களின் செல்வாக்கு, காவல்துறையினரின் அடக்குமுறை இவற்றால் கோரன் ஜெயிலில் அடைக்கப்படுகிறான். அவனுடைய வாழ்க்கைக் கேள்விக்குறியானாலும் இயக்கத்தின் தீவிரம் குறையாமல் இருக்கும் அவன் மனம் உழைப்பாளிகளின் உரிமைக்காகவே கடைசிவரை போராடுவதாக அமைகிறது.

திருமணம்

கோரனுக்கு சிருதையைத் திருமணம் செய்துகொள்ள ஆசை. ஏற்கெனவே அவன் சிருதையைப் பார்த்திருக்கிறான் பேசியிருக்கிறான். அவை உவகை அளிக்கும் நாட்களாக அவனுக்கு இருந்திருக்கின்றன. சென்ற சித்திரை மாதத்தில் இருபத்தினாலாயிரம் ஏரியில் அறுவடைக்குப் போயிருந்தான். அவனும் அவளும் அடுத்தடுத்துக் குடிசைகளில் தங்கியிருந்தனர். அறுவடைமுடியும் வரை அடுத்தடுத்த நிரைவயல்களில் நின்று அறுத்தனர். களத்தில் நின்றுமிதிக்கும் இடங்களும் தொட்டிருந்தன. பேசிப்பேசி அறுத்துவிட்டுக் கரை ஏறினர். அவள் சிரிப்பதில் அழகி. என்ன சொன்னாலும் சிரிப்பாள். இரவுச் சாப்பட்டிற்கு என்ன குழம்பு வைத்தாலும் அவனுக்குக் கொடுப்பாள். அவள் மடியிலிருந்து வெற்றிலை எடுத்து அவன்

போட்டிருக்கிறான். அவளையே மணஞ்செய்ய வேண்டுமென்று கோரன் தீர்மானமாகவும் இருந்தான்.

ஆனால், சிருதையின் தகப்பன் காளிச்சாம்பான் கேட்கும் தொகையினை (அன்று பெண் வீட்டாரே வரதட்சிணை கேட்கும் வழக்கமிருந்தது) அவனால் கொடுக்க முடியுமா என்பதில், சிருதையைத் திருமணம் செய்துகொள்ளவேண்டும் என்ற எண்ணமே வென்றது. “எவ்விதமாயினும் பணம் உண்டாக்கத்தான் கோரன் தீர்மானித்தான். யாரிடமாவது ஒண்ப்பணியாளனாகக் (கொத்தடிமை) கடன்பட்டுவாழ அவன் நினைத்ததில்லை அன்று. ஆயினும் இப்பொழுது அங்கங்கணம் செய்தே காரியம் நிறைவேற வேண்டியிருக்கிறது. கல்யாணம் செய்யக் கடன் கொடுத்தால் ஒரு வேலையாள்கூட வருமல்லவா என்று எந்தப் பண்ணையாரும் கடன் தருவார்”² அவன் கடன் வாங்கித் தனது திருமணத்தை முடித்தாலும் காளிச்சாம்பானிடம் பல அவமானங்களைப் பெற்றான்.

திருமணத்திற்குப் பிறகு மனைவியைக் கையோடு அழைத்து போகவே கோரன் திட்டமிருந்தான். ஆனால் பணம் பணம் என்று அலையும் காளிவிடவில்லை. “அதற்கு நியாயம் என்ன, பெண்ணை அனுப்பாதிருக்க? கரைக்காரர்க்குக் கொடுக்கவேண்டிய கள்ளப்பணமும் கொடுக்கப்படவில்லை. அவற்றைகூடக் கொடுத்தால் மட்டுமே பெண்ணைவிடமுடியும்!”³ இப்போது பெண்ணைநான் கொண்டுபோகவில்லை என்று சரணாகதி அடைந்து அந்தப் பிரச்சினையை சமாளிக்கிறான் கோரன்.

இங்கே, “மணவுறவு என்பது மணமகன், மணமகள் ஆகிய இரண்டு தனிமனிதர்களைத் தாண்டி அவர்களின் குடும்பத்தினர், அவர்கள் சார்ந்த கால்வழியினர் ஆகியோரை இணைத்துக்கொள்ளும் ஒரு விரிவான பொருளியல் பிணைப்பைக் கட்டமைக்கிறது”⁴ என்பதையும் நாம் கவனிக்க வேண்டியிருக்கிறது.

பண்ணையாளனாக இருத்தல் - அவமானப்படுதல்

கோரன், தன்னுடைய ஊரைவிட்டு, தன்னுடைய இயல்பான வேலையைவிட்டு, தற்போதுதன் நண்பன் குஞ்சுப்புவழியாக கைனகிரி புவேலியில் உள்ள யோசேப்பு பண்ணையில் ஒணஆளாக வேலைக்குச் சேர்ந்திருக்கிறான். ஒணஆளுக்குத் தனி

மரியாதை இருந்தாலும், அவன் கடுமையாக உழைத்தாலும் மரபார்ந்த பழைய உறவு இருப்பதாக நம்பினாலும் அவன் பண்ணையாருக்குத் தெரிந்தோ தெரியாமலோ ஒரு நெல் கதிரைக்கூட எடுக்கமுடியாது. இந்த நிலையில் பண்ணையாளின் உழைப்பு உரிமைக்குறித்துச் சிந்தனையும் பேச்சும் எழுகிறது.

சித்திரை மாதத்தில் ஒருவேலையாளுக்கு வருமானம் கிடைக்க வேண்டுமாயின் வயல் நீரில் மூழ்கிச் சகதிக்கட்டைத் தோண்டியெடுத்துக் கரையிட்டிருக்க வேண்டும். மற்றப் பகுதிகளைவிட குட்டநாட்டில் இது வித்தியாசமான வயல் வேலைமுறை. எப்போதும் நீரில் மூழ்கி இருக்கும் பயிர்களைக் காப்பாற்ற பம்புசெட்டு வைத்து நீரை வெளியேற்றி, நீர் மீண்டும் உள்ளே வராதவாறு கரையாகக் கட்டைகளை அமைக்க வேண்டும். இந்தக் குளிரில் கரையில் இருந்தாலே கைகள் கால்கள் பனிக்குளிருக்கு இழுத்துக்கொள்ளும். ஆனால் நீரில் மாலைவரை மூழ்கிக் கட்டையடைப்பது சாத்தியமில்லை என்றாலும் அதைச் செய்துதான் ஆகவேண்டும்.

கோரனது தரை (நிலம்) நீர்மட்டத்துக்குமேல் ஒருசாண், உயர்ந்துவிட்டது. மார்கழித் திங்களில் அறுவடைக்குமுன் அதுவேண்டியமட்டுற்கு உயர்வேண்டும். நிலவுள்ள இரவிலும் அவன் மூழ்கிச் சகதிவாரியெடுத்துத் தரையை உயர்த்தவேண்டும். இப்படி உழைத்துதான் அவன் நெல்மணிகளை உண்டாக்கி இருக்கிறான். நெல்லறுக்கும் போது தாள் அறுந்து கதிர்கள் சிந்தி விட்டால் பண்ணையாரைவிட அதிகம் கோபப்பட்டு வேலையாட்களிடம் சண்டைக்குப் போகிறான் கோரன்.

“கோரனுக்குச் சீற்றத்தை அடக்கமுடியவில்லை. நீங்கயெல்லாம் என்ன திங்கநீங்க, நெல்லரிசிச் சோறல்லவா? இதுதான் வேலசெய்து உண்டாக்கினது. ஒவ்வொரு நெற்காலும் கவனித்து வளர்த்தப்பட்டது. அதொன்றும் வயலில் சிந்தமுடியாது”⁵ என்று கோபப்படுகிறான்.

அவன் உரிமையாகக் குடிப்பதற்கும், கஞ்சிவடிப்பதற்கும், வெற்றிலை வாங்கவும் என நெற்கதிர்களை அவன் எடுக்கும் போது அவன் தனது முதலாளியான பூப்பவேலி யோசேப்பு மாப்பிள்ளைப் பண்ணையாரிடமே அவமானப்படுகிறான். கோரன் அவனுடைய நிறையினின்று (வயலில் கதிர் அறுத்துக் குமித்த கோரனின் இடம்) ஒருகதிரெடுத்துப் புட்டிலிற்குள் (தலைக்குத் தொப்பியாகவும் பொருட்களை வைக்கும் சாக்குப்பை) வைத்தான். அதைத்தொலையில் தாழங்குடை பிடித்து அறுவடையைக்

கண்காணித்துக் கொண்டிருந்த யோசேப்பு மாப்பிள்ளை பார்த்தார். கோரன் புட்டிலை எடுத்துக் கக்கத்தில் இருக்கிக் கொண்டு நடந்தான்.

“ ‘என்னடாபுட்டிலில்!

யோசேபுகூப்பிட்டுக் கேட்டார். கோரன் மறுமொழி சொன்னான்

‘ரண்டுகதிர். அடியேன் இண்ணோண்ணும் குடிக்கலே. தண்ணீர் குடிக்க’

‘கதிரா? அங்குபோடு. இங்கு இதொன்றும் நடவாது!, பண்ணையார் எழுந்து அவனை நோக்கிவந்தார்.

‘ஒன்றும் குடிக்காவிட்டால் தரையில் (வீட்டில் சென்று குடிக்கணும். இதொன்றுமாகாதென ஒப்பந்தமான பொழுதே சொல்லியிருப்பதில்லையா? கதிரை அங்கேபோடு!.

கோரன் அசைவற்று நின்றாவிட்டான்.

‘இருடாஅங்கே!

பண்ணையார் கர்ச்சித்தார். கோரன் உயிர்ப்பிணமானான். அவனுடைய நிரையை நோக்கி நடந்தான்.”⁶

அவனுக்கு அதுமிகுந்த அவமானத்தை மட்டுமல்ல உழைப்புக்கேற்ற ஊதியம் என்றால் என்ன என்ற சிந்தனையையும் கிளறிவிடுகிறது.

“எனக்கொரு காரியந்தானுண்டு. நான் சிறுவன் வேலக்காகாது கெட்டவன் என்றொன்றும் சொல்லிவிடலாகாது, நான் வேலைசெய்தேன், நெல்லுண்டாயிற்று. ஓராசையே உண்டு, முதல் முதலாக அல்லவா நான் காவலேத்தது? எவ்வளவு வெளவுண்டாச்சு எண்ணுதெரியணும். அவ்வளவுதான்... இந்த விண்ணப்பத்தில் என்னது குற்றமாயுள்ளதென்று அவனுக்குத் தென்படவில்லை. அவன் சொன்னதில் யாதேனும் பிழையுண்டோ? ஒருவேளை வேலைக்காரனுக்கு உரிமையில்லாத ஒன்றாயிருக்கலாமா?”⁷ என்று அவன் தொடர்ந்து கேள்வி எழுப்புவனாக இருக்கிறான்

அப்போது உருவாகிவரும் கம்யூனிஸ இயக்கத்தின் தொடர்பால் அதிகமான செய்திகளை அறிந்து கொள்கிறான். போராடவும் ஆரம்பிக்கிறான். அதற்குத் தண்டனையாகச் சிறையிலும் அடைக்கப்படுகிறான்.

“தமது சொந்த வாழ்க்கையைப் பற்றிய சிந்தனைகள் இன்றிப் பொதுவாழ்வில் ஈடுபட்டுச் சமூகத்தின் நன்மைக்காக உழைப்பதையே குறிக்கோளாகக் கொண்ட மாந்தரையும் தகழி தம் நாவல்களில் படைத்துக் காட்டுகின்றார்”⁸ என்று கூறும் ம.திருமலை அதில் கோரனையும் அடக்கிக்காட்டி அவனை, “கொள்கைக்காக உயிரையும் தரக்கூடியவன்”⁹ என்றும் குறிப்பிடுவது இங்கு முக்கியமானது.

இதன் வழியாகவே அல்லது வர்க்கப்பார்வை என்பதையும் தனது அரசியல் என்பதையும் மார்க்சியமாகத் தேர்ந்த கோரனைப் புரிந்து கொள்ளமுடியும். அடிமை மற்றும் தீண்டத்தகாதவன் என்னும் இரட்டை நிலையில் கோரனின் செயல்பாடுகள் தலைமறைவு வாழ்க்கையிலும், சிறைவாழ்க்கையிலும் கழிந்ததற்கு அவனது இருப்பு அடிப்படையாகிறது, கொள்கை செயல்பாடாகிறது.

முடிவுரை

கோரனது வாழ்வு சமூக நலனுக்காக அர்பணிக்கப்படும் நிலையாகவே புதினத்தில் கையாளப்படுகிறது. ஒரு அடிமை எவ்வளவு துன்பங்களை அனுபவிக்க வேண்டுமோ அதை அனுபவிக்கிறான். கூடுதலாக சாதியப் பார்வையாலும் அவன் புறந்தள்ளப்படுகிறான். வர்க்க ரீதியாகவும் புறக்கணிக்கப்படுகிறான். இந்தச் சோதனைகள் அவனுக்குள் கேள்வியை எழுப்புகிறது. அதற்கான பதில்களை மார்க்சிய கருத்தியல் வழியாகக் கண்டடைகிறான். இதன் மூலம் சமூக இருளுக்கும் அவன் விளக்கேற்றுகிறான்.

சான்றெண் விளக்கக் குறிப்புகள்

1. ரங்கநாயக்கம்மா, சாதியப் பிரச்சினைக்குத் தீர்வு, ப. 110.
2. தகழி சிவசங்கரப் பிள்ளைஇரண்டுபடி, பக், 14 – 15.
3. தகழிசிவசங்கரப் பிள்ளை, மு.நா, ப.9.
4. பக்தவத்சல பாரதி, மானிடவியல் கோட்பாடுகள், ப. 127.
5. தகழிசிவசங்கரப் பிள்ளை இரண்டுபடி, ப.66.
6. தகழிசிவசங்கரப் பிள்ளை, இரண்டுபடி, பக்.69- 70.
7. (தகழி சிவசங்கரப்பிள்ளை, இரண்டுபடி, பக்.72 – 73.
8. ம.திருமலை, ஜெயகாந்தன், தகழி சிவசங்கர பிள்ளை புதினம் ஒப்பாய்வு, ப.162)

9. ம.திருமலை, மு.நா, ப.163.

முதன்மைச் சான்றாதாரம்

தகழி சிவசங்கரப்பிள்ளை,
இரண்டுபடி,
டி.ராமலிங்கம் பிள்ளை (மொ.பெ.ஆ),
சாகித்ய அகாதெமி, புதுதில்லி,
1948, தமிழில் 1990.

துணைமைச் சான்றாதாரம்

பக்தவத்சல பாரதி,
மானிடவியல் கோட்பாடுகள்,
அடையாளம் பதிப்பகம்,
கருப்பூர் சாலை,
புத்தாந்தம் – 310,
இ.ப.2012.

திருமலை, ம.,
ஜெயகாந்தன், தகழி சிவசங்கர பிள்ளை
நாவல்கள் ஒப்பாய்வு,
பதிப்புத்துறை,
மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம்,
மதுரை.
மு.ப.1987

ரங்கநாயக்கம்மா,
சாதியப் பிரச்சினைக்குத் தீர்வு,
சரித்ரா இப்ரென்ஸ்,
ஆஜாமாபாத் தொழிற்பேட்டை,
ஹைதராபாத் – 020,
இ.ப.2016.

பின் இணைப்பு

இரண்டு படி (1990) - தமிழில் மொழிபெயர்த்தவர் திரு. டி. ராமலிங்கம் பிள்ளை அவர்கள். திரு. தகழி சிவசங்கரப்பிள்ளை அவர்களால் எழுதப்பட்ட மலையாள புதினம் 'இரண்டங்கழி' (1948). இந்தியா விடுதலை அடையும் முன் இருந்த காலகட்டத்தைக் கதைக்களமாகக் கொண்டது இப்புதினம்.